

940.542-1

ΠΕΤ

Ε. Ν. ΠΕΤΡΑΚΙ

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ

ΚΡΗΤΗΣ

1921

940.542-1

ΠΕΤ

Ε. Λ. ΠΕΤΡΑΚΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ "Ο ΚΟΡΨΗΣ,

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

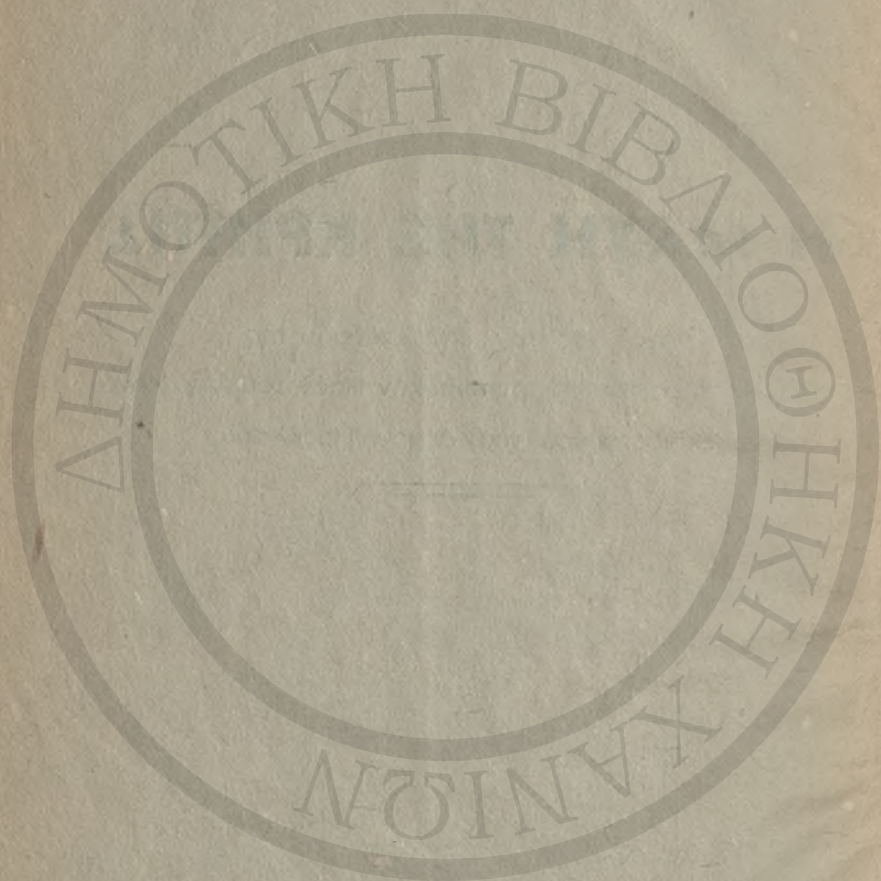
Λόγος εις τὴν 8ην ἐπέτειόν της.

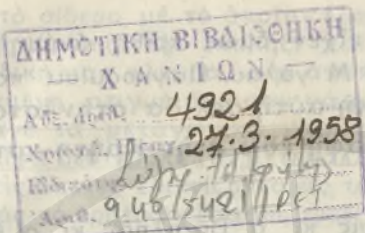
Ἐξεφωνήθη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Μηνᾶ.

Ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἡρακλείου.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

1948

Σεβασμιώτατε Δέσποτα,

Κύριε Ύπουργέ,

Όρθόδοξοι Έλληνες!

Ήταν Άπρίλης και στη χώρα των Θεών — την Έλλάδα — μαζί με τα ρόδα της άνοιξεως, πρό όκτώ έτών, άνθιζε και της νίκης ή χαρά, για τον έξευτελισμό του άλαζόνος Μουσολίνι. Καί για να σβήση και την άνοιξιάτικη χαρά και το χαμόγελο της νίκης από τη φυσιογνωμία της Έλλάδος, προστάτης και σύμμαχος του ντροπιασμένου δικτατορίσκου, ή κοσμοκρατορική μανία της χιτλερικής Γερμανίας έξεφούντωσε κι' έξεχύθηκε, με τις σιδερόφραχτες στρατιές της, πίσω από τα νώτα του Έλληνικού στρατού. Τό ότι διελύθη τότε ό στρατός αυτός, που μόλις πρό όλίγου είχε δείξει την άπαραμίλλη άξία του σ' έν' από τα ήρωϊκώτερα και κοσμοϊστορικότερα καιορθώματα της παγκοσμίου Ιστορίας, δέν ήταν ντροπή του. Ή ντροπή, στα μάτια όλης της άνθρωπότητας και της άδέκαστης Ιστορίας, άπόμεινεν έξέ όλοκλήρου, σαν ρετινιά, στο πρόσωπο της Γερμανικής αυτοκρατορίας των έκατόν έκατομμυρίων, που διάλεξε, για να έπιτεθί κατά της Έλλάδος των έπτά έκατομμυρίων, τη στιγμή που, με ύπερέντασι των δυνάμεών της αυτή, έποδοπατούσε τα σαράντα έπτά έκατομμύρια των Ιταλών.

* * *

Με την διάλυσι της έλληνικής στρατιάς της Ήπειρου και την κατάληψι των Άθηνών, από τό στρατάρχη Λιστ, ή μάχη

τῆς Ἑλλάδος ἔληξε. Δὲν εἶχεν ὅμως κριθῆ ἀκόμη οὔτε τῆς Ἑλλάδος ἢ τύχη, οὔτε τοῦ Μεγάλου Παγκοσμίου πολέμου ἢ ἔβασις. Ἡ ἀποφασιστικὴ αὐτὴ σελίδα στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου ἀπόμεινε νὰ γραφῆ ἐδῶ στὴν Κρήτη—στὴν ὀλόφωτη πατρίδα τοῦ Διὸς.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις κι' ὁ Βασιλεὺς κι' οἱ θησαυροὶ τοῦ Κράτους κι' οἱ τελευταῖες ἐλπίδες τῆς Ἑλλάδος μεταφέρθηκαν ἐδῶ, στὸν ὀμφαλὸ τῆς Μεσογείου, στὸ μεγάλο Νησί, ποῦ ἀγκαλιάζει ὀλοῦθεν ἢ θάλασσα.

Στὴν δύναμι τοῦ ὑγροῦ στοιχείου καὶ στὴν κυριαρχία τοῦ Ἀγγλικοῦ Στόλου ἐστηρίχτηκε τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖον, ὅταν ἀποφάσιζε νὰ μεταφέρῃ ἐδῶ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι. Πάντως δὲν ὑπελόγιζε κανεὶς, γιὰ τὴν ἐξακολούθησι τοῦ ἑλληνικοῦ πολέμου, οὔτε στίς ὀλίγες καὶ ἀσήμαντες ἀγγλικὲς δυνάμεις, ποῦ κρατοῦσαν τὰ δυὸ ἀεροδρόμια τῆς Κρήτης — τοῦ Μάλεμε καὶ τοῦ Ἡρακλείου — οὔτε στὰ ὀλίγα τάγματα ἀγύμναστων καὶ ἄοπλων νεοσυλλέκτων, ποῦ εἶχαν μεταφερθῆ ἐδῶ τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, οὔτε στὰ ὑπολείμματα τῶν ἀγγλικῶν δυνάμεων, ποῦ, ὕστερ' ἀπὸ ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας στὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα, ἐστάθμευαν προσωρινὰ στὴν Κρήτη, ἀναμένοντας νὰ διαπεραιωθοῦν στὴν Ἀφρική. Κανεὶς δὲν ὑποψιάζετο ἀκόμη τὴν πραγματικὴ δύναμι, ποῦ ἔκλειε στὰ σπλάχνα τοῦ τῷ ἡρωϊκῷ Νησί, οὔτε τὰ μυστικὰ τῆς Γερμανικῆς δυνάμεως, ποῦ δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀποκαλυφθῆ. Μόνον ἡ μάχη τῆς Κρήτης ἐφάνέρωσε τοὺς πραγματικοὺς παράγοντας τοῦ παιγνιδιοῦ, ποῦ ἔκρινε τὴν τύχη τοῦ κόσμου.

* * *

✓ Ὅταν, σὰν αὐτὲς τίς μέρες πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, τὸν ἥλιον τῆς Κρήτης ἐσκίασεν ἓνα μαῦρο σύννεφον ἀκρίδων μὲ σιδερένια φτερά καὶ τερατώδεις διαστάσεις, ἢ ἔκπληξις, ποῦ ἐδοκίμασε καὶ τὸ Ἀγγλικὸ Στρατηγεῖο καὶ ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κρήτης ὁ πληθυσμὸς, δὲν ὠφείλετο οὔτε εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γερμανικῶν ἀεροπλάνων, οὔτε στὸν πρωτοφανῆ καὶ τρομακτικὸ θόρυβο τῶν μηχανῶν αὐτῶν τοῦ ὀλέθρου, οὔτε στὴ φω-

τιὰ καὶ τὸ σίδηρο, μὲ τὸ ὁποῖον ἐρράντιζαν τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς Κρήτης. Τὴν ἔκπληξι καὶ τὸν αἰφνιδισμὸν, γιὰ τούτη τὴν ἰδική μας πλευρὰ, τὴν ἀπετέλεσαν τὰ πακέτα, ποῦ σὲ μιὰ ὥρισμένη στιγμή ἄρχισαν νὰ ρίχνουν κατὰ χιλιάδας ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὰ μεταγωγικὰ ἀεροπλάνα τοῦ ἐχθροῦ—πακέτα ποῦ σὲ λίγα δευτερόλεπτα μετεβάλλοντο σὲ γραφικὲς ὀμπρέλλες, μὲ τὶς ὁποῖες ἐλικνίζοντο εἰς τὸν ἀέρα καὶ κατέβαιναν ἤ ῥεμα πρὸς τὸ κρητικὸν ἔδαφος τρεῖς ὀλόκληρες μεραρχίαι ἀλεξιπτωτιστῶν - τὸ ἄνθος καὶ τὸ καμάρι τοῦ Γερμανικοῦ Στρατοῦ. Τὸ μεγαλύτερον καὶ τρομερώτερον μυστικὸν τοῦ Γερμανικοῦ Στρατηγεῖου. Τὸ γεγονός, ὅτι τὸ τεράστιον αὐτὸ μυστικὸν ὄπλον ἢ διοικήσεις τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ ἀπεφάσισε νὰ τὸ φανερώσῃ, γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Κρήτη, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι στὴν κατάληψί της ἀπέδιδε κεφαλαῶδη σημασίαν, γιὰ τὸν περαιτέρω ἀγῶνά της πρὸς κατάκτησιν τοῦ κόσμου. Ἡσθά-νετο ὁ Γερμανικὸς κολοσσὸς, ὅτι μόνον σ' αὐτὸν πατοῦσε στερεὰ εἰς τὸ Νησί τῆς Κρήτης—καταμεσῆς τῆς Μεσογείου θαλάσσης—θὰ ἦταν δυνατὸν ν' ἀπλώσῃ τοὺς χαλύβδινους βραχιόνάς του, γιὰ νὰ πνίξῃ ταυτόχρονα καὶ τὸν ἀμείλικτον ἐχθρὸν του—τὸν κομμουνισμὸν, ὁ ὁποῖος ἀνόητα καὶ ἐγκληματικὰ τὸν ἐβοηθοῦσεν ἴσαμ' ἐκείνη τῇ στιγμή, καὶ τὴν ἀγγλικὴν στρατιὰ τῆς Λιβύης καὶ τῆς Αἰγύπτου, ποῦ τὸν ἠμπόδιζε νὰ περάσῃ τὸ Σουέζ καὶ νὰ βαδίσῃ ἀνενόχλητος πρὸς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, ὅπου τὸν ἀνέμενε ὁ ἄλλος του σύμμαχος—ὁ Ἰάπωνας. Ἡ περίφημη γερμανικὴ τανάλια, στὰ δόντια τῆς ὁποίας θὰ ἔτσακίζοντο τὰ κόκκαλα καὶ τῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας μὲ τὰ κοσμοκρατορικὰ σχέδια, καὶ τῆς Βρετανικῆς αὐτοκρατορίας, ἡ τρομερὴ αὐτὴ τανάλια θὰ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ λειτουργήσῃ χωρὶς τὴν κατάληψιν τῆς Κρήτης, ποῦ θ' ἀπετέλει ἄλλως τε αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀποκοπὴν τῆς Μεσογειακῆς ὁδοῦ, δηλαδὴ τῆς ζωτικώτερης ἀρτηρίας τῆς ἀγγλικῆς δυνάμεως. Νὰ! γιὰτὶ ἐδῶ στὴν Κρήτη καὶ ὄχι ἄλλοῦ πουθενὰ ἐρριξε τὶς μεραρχίας τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν τοῦ ὁ Χίτλερ καὶ νό! γιὰτὶ ἡ πτώσις τῶν γερμανῶν ἀλεξιπτωτιστῶν στὴν Κρήτη, ποῦ ἐπρομήνυε τὴ βέβαιη κατάληψί της, ἀπετέλεσε γιὰ τὸν πολιτισμένον κόσμον αἰφνιδία-

σμόν ὀδυνηρότερον καὶ ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν πτώσι τῆς Σιγγαπούρης στὴν "Ἀπὼ Ἀνατολή.

* *

Ἀπείρωσ δὼσ ὀδυνηρότεροσ γιὰ τοὺσ Γερμανοὺσ καὶ χαρπότεροσ γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον ἦταν ὁ αἰφνιδιασμός, ποὺ τοὺσ ἐπεφύλασσαν ἡ Κρήτη...

Ξαφνιάστηκεν ὁ γέρω κρητικὸσ μὲ τ' ἄγουρα παιδιὰ του—ἡ στρατευομένη νεολαία τῆσ Κρήτησ ἔλειπε τότε, γιὰτὶ μετὰ τῆ διαλύσι τοῦ στρατοῦ τῆσ Ἑλλάδοσ καὶ τῆ συνθηκολόγησι τοῦ Τσολάκογλου, οἱ στρατιῶται τῆσ Κρήτησ ἐπλανῶντο στὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Πελοπόννησο, γυρεύοντασ ἄδικα μέσο γιὰ νὰ φθάσοῦν στο σπίτι των — ξαφνιάστηκεν ὁ γέρω κρητικὸσ μὲ τὰγουρα παιδιὰ του, ποὺ ἐκορφολογοῦσαν στάμπέλι των καταμεσῆσ ἡ θέριζαν ὀλόξανθο κριθάρι στο χωράφι των. Κι' ἐστάθησαν σὰν ἀπολιθωμένοι γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μὲ κομμένη τὴν ἀναπνοή, ἐνῶ οἱ ὀμπρέλλεσ μὲ τοὺσ ἀλεξιπτωτιστάσ κατέβαιναν λικνιστὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. . . Ριπὴ θανατερὴ μὲ πολυβόλο ἦταν τοῦ Γεομιντοῦ ἀλεξιπτωτιστῆ ὁ πρῶτοσ καὶ καλύτεροσ χαιρετισμόσ, μόλισ ἐπάτησε τὴν ὀμορφὴ χώρα.

Ὁ γέρω κρητικὸσ ξαπλώθηκε νεκρὸσ μέσα στάμπέλι. Τὸνυπερῶσπιτο κοριτσάκι του κρατήθηκε σὰν ὀμηροσ συνάμα καὶ προπύργιον ἀπὸ τὸν πάνοπλον ἀλλ' ἄνανδρο γερμαναρά. Τ' ἀγόρι ὀμως ἐξεγλύστρησε κι' ἐ ὕθηκε σὰν ἀστραπὴ, ἀπὸ τ' ἀμπέλια καὶ τὰ χωράφια, πέρα στο χωριὸ κι' ἔφερε παντοῦ τὸ μήνυμα: πὼσ εἶν' ἀρπαχτικὰ τὰ ὀρνεα, ποὺ ἐσκίασαν τὸν ἥλιο καὶ εἶναι δαίμονεσ τῆσ κολάσεωσ, ποὺ τῆ χαρὰ τῆσ ἀνοιξησ κὰι τῆ ζωῆ δὲν σέβονται, ἐκεῖνοι ποὺ πέφτουσ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

Ἀντιλάησαν διὰ μιὰσ οἱ ρεματιέσ τῆσ Κρήτησ κι' οἱ βουνοπλαγιέσ ἀπὸ τὸ παιδικὸ τὸ μήνυμα, σὰν νᾶτανε βροντὴ Θεοῦ. Κι' ἐξεμυγίστηκεν ἡ Κρήτη ὀλόκληρη ἀπὸ τὴν μιὰ τῆσ ἄκρα ὠσ τὴν ἄλλη. Κανένα διάταγμα στον κόσμο ἴσαμε τῶρα δὲν ἐξεσήκωσε παρόμοια πανστρατιά. Γέροι, γυναῖκεσ κι' ἀμούστακα παιδιὰ, καθένασ μὲ ὀ,τι βρέθηκε στο χέρι, ὠρμησαν, σὰν ξεσμηλιωμένες μέλισσεσ, ἀπάνω στο θρασὺ

κατακτητή, πού δὲ σέβεται τὴν πρασινάδα τῆς ἀνοιξέως καὶ τῆς ζωῆς τὸ ἡμερο χαμόγελο.

* *

Παλιὸ τουφέκι — τὰ καινούρια τάχανε δώσει οἱ κρητικοὶ γιὰ τὸν πόλεμο στὴν Ἀρβανιτιά—μαχαίρι ὀλοσκούριαστο ἢ γεωργικὸ πελέκι, ἔγιναν ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἀστροπελέκι στὰ χέρια τῶν ἄμαχων ἐκείνων πληθυσμῶν, πού θέλουν νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι καὶ κύριοι στὸ σπίτι των. Ἀγύμναστοι, ἀσύντακτοι καὶ πρὸ παντὸς ἄοπλοι καὶ νηστικοὶ ἐπάλευαν οἱ κρητικοὶ, πλάι ἀπὸ τοὺς ὀλίγους Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Νεοζηλανδοὺς, ἐπὶ ὀλόκληρες δέκα μέρες. Πολεμοῦν, μὲ μόνη τῆς ψυχῆς των τῇ φλόγα, ὀλημερίς, κι' ὀληνυκτικὸς ἐναντίον ἐχθροῦ ἄριστα γυμνασμένου, ἄριστα ὠργανωμένου καὶ ὠπλισμένου μὲ τὰ τελειότερα ὄπλα, πού εἶχεν ἐφεύρει ὡς ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Ὅλη τῆς ὕλης ἢ βαρειά στοιχειακὴ ἐπιβολὴ ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά, κι' ὀλη τῆς ψυχῆς ἢ δύναμις γυμνῆ, ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Οἱ ἴδιοι οἱ ἐχθροὶ μας ἐχαρακτήρισαν καὶ ὀλοι παρεδέχθησαν τὴν μάχην τῆς Κρήτης ὡς τὴν παραδοξότερη καὶ πρωτοτυπότερη καὶ ἠρωϊκώτερη μάχη, πού συνήφθη ὡς τώρα.

Ἐμεῖς ὀμως, πού δὲν ἀντικρύσαμε γιὰ πρώτη φοράν ἄοπλοι, πάνοπλους κατακτητὲς, τῇ μάχῃ τῆς Κρήτης δὲν τὴν εὐρίσκομεν οὔτε παράδοξη, οὔτε πρωτότυπη. Σὰν αὐτὴν ἔχουν παρακολουθήσει οἱ λαγκαδιὲς τῆς Κρήτης ἴσαμε τώρα μάχες ἀμέτρητες. Τόσες ὡστε ἡ ἀντίστασις κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως μὲ ἄνισα εὐτελεῖ ὕλικὰ μέσα, νὰ ἔχει γίνεαι μὲ τὴν μακραίωνα παράδοσιν, φυσικὴ κατάστασις. Καὶ ὁ ἠρωϊσμός τῆς ψυχῆς γιὰ τὴ διατήρησιν ἢ τὴν κατάκτησιν τῆς ἀπολεσθείσης ἐλευθερίας νὰ ἔχη γίνεαι συνώνυμον μὲ τὸν Ἑλληνα, μὲ τὸν Κρητικό...

* *

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς ἀλεξιπτωτιστάς. Τὶ κι' ἄν κατῶρθωσαν στὸ τέλος νὰ καταλάβουν τὸ Νησί, ἔνεκα τῆς ὀ-

περοχής των εις ύλικά μέσα; Ἀπὸ τὶς δέκα πέντε ἢ δεκαεξ
χιλιάδες ποὺ ἔπασαν στὴν Κρήτη, δέκα ἢ ἔνδεκα χιλιάδες ἔλι-
παναν μὲ τὰ κουφάρια των τῆ γῆ, ποὺ ἦλθαν νὰ κατακτήσουν.
Ἦταν τέτοια ἡ πανωλεθρία, ποὺ ὑπέστη τὸ ἐκλεκτότερον αὐτὸ
τμῆμα τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ὥστε δὲν ἀπεφάσισαν ἔκτοτε
νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν θαρρετὰ σὲ καμμιά των ἐπιχειρήσι.

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἔμμεσον ἀποτέλεσμα ποὺ εἶχεν ἡ μάχη τῆς
Κρήτης, γιὰ τοὺς Γερμανοὺς, ἦταν ἀκόμη ὀδυνηρότερο καὶ
καταστρεπτικώτερον. Ὁ ἕνας μῆνας, ποὺ ἔχασαν γιὰ νὰ πα-
ρασκευάσουν καὶ νὰ διεξαγάγουν τὴν μάχην αὐτὴν, ἀπὸ τὸ
ἓνα μέρος, ἔδωκε καιρὸ στοὺς Ἕλληνας νὰ στερεώσουν
τὴ θέσιν των στὸ Ἰράκ καὶ στὴ Μέσην Ἀνατολή, καὶ ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος εἶναι ἀκριβῶς ὁ μῆνας ποὺ ἔλειψεν ἀπὸ
τοὺς Γερμανοὺς ἔπειτα στὴ Ρωσσία, γιὰ νὰ προφθάσουν
νὰ παραλύσουν τὸ ρωσικὸ στρατὸ, προτοῦ νὰ πλακώσῃ
ὁ ρωσικὸς χειμῶνας, ποὺ οὐσιαστικὰ τοὺς παρέλυσεν ἀκί-
νητους μπροστὰ ἀπὸ τοὺς τρούλλους τοῦ Κρεμλίνου στὴ Μό-
σχα. Ἡ μάχη τῆς Κρήτης ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴν τοῦ τέλους
τῆς γερμανικῆς δυνάμεως. Ἀπετέλεσε πληγμὰ ἀνεπανόρ-
θωτο, γιὰ τὸ ἠθικὸ των. Στὸ σῶμά των ἡ μάχη οὐτὴ ἄνοιξε
πληγὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐγιατρεύτηκαν πλιά. Ἐξ αἰτίας
τῆς ἀπέθαναν—ἔχασαν τὸν πόλεμο.

* * *

Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς συνησθάνοντο τὶ ἔχασαν στὴν μάχην
αὐτὴν, οἱ Γερμανοὶ δὲν συνεχώρησαν ποτὲ στοὺς κρητικούς
«τσιβίλ», ὅπως ἐχάρακτιζαν περιφρονητικὰ τοὺς μαχητὰς
τῆς Κρήτης. Καὶ τοὺς ἐθέριζαν μὲ τὰς ἐκτελέσεις κατὰ ἑκατον-
τάδας καὶ χιλιάδας, μέχρι τέλους τῆς γερμανικῆς κατοχῆς.
Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μόλις ἐγκατεσταθῆσαν στὴν Κρήτη ἔθεκαν
σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιον τῆς συστηματικῆς καὶ μεθοδικῆς ἀπο-
κεφαλίσσεως τοῦ ἀνδρικοῦ πληθυσμοῦ τῆς ἀπὸ τὰ ζωρότερα
καὶ ἐθνικώτερα στοιχεῖά του, γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ τοὺς ἐ-
νοχλήσῃ πλιά.

Καὶ γι' αὐτὸ σήμερον, κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τ' οὐρανοῦ καὶ
τῶν Ἐκκλησιῶν τὰ ἱερά τεμένη δὲν μνημονεύομε μόνον τοὺς

γέρους καὶ τίς γυναῖκες καὶ τὰ ἀμούστακα παιδιὰ τῆς προσκο-
πικῆς ἡλικίας καὶ τῶν σχολικῶν θρανίων, ποῦ ἔπεσαν κα-
τὰ τὴ Μάχη τῆς Κρήτης. Μνημονεύομεν ἀκόμη εὐλαβικά κι'

εὐγνώμονα τίς χιλιάδες τῶν ἐκλεκτοτέρων συμπατριωτῶν μας, ποῦ ἔπεσαν μὲ τὸν ὕμνο τῆς Ἑλλάδος — τὸν ὕμνο τῆς ἐλευθε-
ρίας—εἰς τὰ χεῖλη, κάτω ἀπὸ τίς σφαῖρες τῶν ἐκτελεστικῶν ἀπο-
σπασμάτων, κατὰ τὰ τέσσαρα χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς.

Μνημονεύομεν εὐλαβικά καὶ τιμῶμεν καὶ στεφανώνομεν
μὲ τὰ δάφνινα τῆς δόξης στεφάνια τοὺς ἀναρίθμητους ἥρωας
μῆς μάχης, ποῦ οὐσιαστικά ἐβάσταξε τέσσαρα ὀλόκληρα χρό-
νια, τῆς μάχης ποῦ ἐπέρασεν ἤδη στὴν Ἱστορία ὡς ἡ ἰδιορρυθ-
μότερη καὶ ἡρωϊκότερη τῆς ἀνθρωπότητος.

* * *

Μνημονεύομε καὶ γεραίρομεν, ἀλλὰ δὲν θρηνοῦμεν, γιὰ τοὺς
ἥρωάς μας. Δοξολογοῦμε μόνον τὸν Θεόν, διότι μᾶς ἐβοήθη-
σεν ἄλλη μιὰ φορά νὰ φανοῦμεν ἄξιοι τῆς ἱστορίας μας, ἄξιοι
τῶν ἰδεωδῶν, ποῦ εἶναι συνώνυμα μὲ τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Καὶ μὲ
τὸ δικαίωμα, ποῦ μᾶς δίδει ἡ ἀσύγκριτη θυσία μας γιὰ τὴν κα-
τασύντριψη τῆς ἀγέρωχης καὶ εἰδωλολατρικῆς Χιτλερικῆς δυ-
νάμεως, μὲ τὸ δικαίωμα αὐτὸ σηκώνομε τὴ φωνὴ κατὰ τὴν
ἐπίσημον καὶ ἱερὰν αὐτὴν στιγμὴν. Γιὰ νὰ βροντοφωνήσωμεν
πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς Βορρᾶν—
πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἐκείνων, ποῦ, πρὸ παντὸς, ἐσώθη-

σαν, μὲ τὴ μάχη τῆς Κρήτης, ἐκείνων ποῦ, σὰν ἐσώθησαν,
λακτίζουν τώρα καὶ στραγγαλίζουν τὸν εὐεργέτη των.

Καὶ βροντοφωνοῦμεν: «Ὅ, τι εἶναι γραμμένο μὲ τὸ χεῖρι τοῦ Θεοῦ
στὰ χώματα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κρήτης δὲν διαψεύδεται, ἀλλ'
ἐπιβεβαιώνεται καὶ μὲ τὸ χθεσινὸ τῶν Γερμανῶν παράδειγμα:
Καὶ εἶναι ἐκεῖνο ποῦ μὲ πέντε λέξεις διατυπώνει ὁ Ἡρόδοτος:
«Τὸ θεῖον φιλεῖ κολοῦειν τὰ ὑπεραίροντα.» Ὁ Θεὸς συνηθίζει
νὰ κουτσοτρουλίζει τίς κεφαλές, ποῦ τολμοῦν νὰ σηκώνωνται
πιο ψηλὰ ἀπ' Αὐτόν. Διότι «Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται».

Ε. Λ. ΠΕΤΡΑΚΙΣ

